TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2010. gada 15. aprīlī*

Lieta C-542/08

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof* (Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 12. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2008. gada 4. decembrī, tiesvedībā

Friedrich G. Barth

pret

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši K. Toadere [*C. Toader*], K. V. A. Timmermanss [*C. W. A Timmermans*] (referents), P. Kūris [*P. Kūris*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs M. A. Godisārs [*M.-A. Gaudissart*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 4. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— F. G. Barta [*F. G. Barth*] vārdā — Lorers [*Laurer*] un Arlamovskijs [*Arlamovsky*], *Rechtsanwälte*,

— Austrijas valdības vārdā — E. Rīdls [*E. Riedl*], pārstāvis,

— Čehijas valdības vārdā — M. Smoleks [*M. Smolek*], pārstāvis,

— Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un B. Kabuā [*B. Cabouat*], kā arī A. Čubinska [*A. Czubinski*], pārstāvji,

— Itālijas valdības vārdā — I. Bruni [*I. Bruni*], pārstāve, kurai palīdz F. Arena [*F. Arena*], *avvocato dello Stato*,

— Polijas valdības vārdā — M. Dovgelevičs [*M. Dowgielewicz*], pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā — F. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un Ž. Rozē [*G. Rozet*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par EKL 39. panta un Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulas (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā (OV L 257, 2. lpp.) 7. panta 1. punkta, kā arī efektivitātes principa interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp F. G. Bartu un *Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung* (Federālā izglītības un zinātnes ministrija) par lēmumu, ar kuru uz viņa prasījumu piešķirt īpašo piemaksu par darba stāžu tiek attiecināts daļējs noilgums.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Saskaņā ar Regulas Nr. 1612/68 7. panta 1. punktu:

"Darba ņēmējam, kas ir dalībvalsts pilsonis, citā dalībvalstī pilsonības dēļ nedrīkst piemērot citādus darba un nodarbinātības nosacījumus kā minētās valsts darba ņēmējiem, īpaši attiecībā uz atalgojumu, atlaišanu un bezdarba gadījumā — atjaunošanu darbā vai atkārtotu pieņemšanu darbā."

Valsts tiesiskais regulējums

4 1956. gada Likuma par darba algu (*Gehaltsgesetz* 1956, turpmāk tekstā — "*GehG*") 50.a panta 1. punktā, tā redakcijā, kas grozīta ar *BGBl.* I, 109/1997, publicēto likumu, ir paredzēts:

"[..] Ordinētiem universitātes [..] profesoriem, kuru darba stāžs šajā nodarbinātības grupā ir 15 gadi, strādājot Austrijas universitātēs [..] un kuri 4 gadus ir saņēmuši piemaksu par darbu stāžu atbilstoši 50. panta 4. punktam, sākot no abu priekšnosacījumu izpildīšanas brīža, pienākas īpaša piemaksa par darba stāžu, kuras apmērs atbilst 50. panta 4. punktā paredzētajai piemaksai par darba stāžu un kura ir jāņem vērā, aprēķinot vecuma pensiju."

5 Ar *BGBl.* I, 130/2003, publicēto likumu *GehG* 50.a pantam tika pievienots šāds 4. punkts:

"Aprēķinot 15 gadu darba stāžu saskaņā ar 1. punktu, ir jāņem vērā arī laika posmi, kuros:

1) pēc 1968. gada 7. novembra [profesors] ir ieņēmis salīdzināmu amatu [tādas] valsts universitātē, kura vai kuras tiesību pārņēmēja valsts pašlaik ir Eiropas Ekonomikas kopienas dalībvalsts vai

[..]."

6 *GehG*, redakcijā, kas bija piemērojama dienā, kad prasītājs tika iecelts amatā, (*BGBl.*, 318/1973), 13.b panta 1. punktā bija noteikts:

"Prasījumu tiesības uz maksājumiem izbeidzas ar noilgumu, ja tās neizlieto trīs gadu laikā pēc tam, kad ir sniegts tiesības pamatojošais pakalpojums vai radušies tiesības pamatojošie izdevumi."

7 Saskaņā ar *GehG* 169.a pantu, kas minētajā likumā tika iekļauts ar *BGBl.* I, 130/2003, publicēto likumu:

"1. Ja universitātes profesoru, pensionētu profesoru vai emeritētu universitātes profesoru darba stāžs ir uzkrāts atbilstoši [*GehG*] 50.a panta 4. punktā *BGBl.* I, 130/2003, publicētajā redakcijā paredzētajam, tad, pamatojoties uz minēto federālo likumu, tas ir jāņem vērā un pēc viņu pieteikuma ir attiecīgi jāpiemēro īpašā piemaksa par darba stāžu saskaņā ar 50.a pantu. Šādas piemaksas var pieprasīt arī bijušie universitātes profesori, ja tie atbilst iepriekš minētajiem priekšnosacījumiem [..].

2. Pirmajā punktā paredzētās īpašās piemaksas par darba stāžu pielāgojumi ir spēkā ar atpakaļejošu datumu, tomēr, agrākais, ar 1994. gada 1. janvāri.

3. Prasījumiem saskaņā ar 1. punktu ir juridisks spēks, ja tos izvirza pirms 2004. gada 30. jūnija.

4. Attiecībā uz tiesībām uz atalgojumu un pensijām, kas rodas sakarā ar 1. punkta piemērošanu attiecībā uz laika posmiem pirms 2004. gada 1. jūlija, laika posmam no 2003. gada 30. septembra līdz 2004. gada 30. jūnijam nepiemēro šā likuma 13.b pantā [..] paredzēto noilguma termiņu."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

8 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka prasītājs pamata lietā, Vācijas pilsonis, laikā no 1975. gada 1. janvāra līdz 1987. gada 28. februārim strādāja par profesoru Frankfurtes pie Mainas Johana Volfganga Gētes universitātē (Vācija). Ar 1987. gada 1. martu viņš tika iecelts ordinēta profesora amatā Vīnes Universitātē (Austrija). Šīs iecelšanas amatā dēļ prasītājs pamata lietā ieguva arī Austrijas pilsonību.

9 Tā kā prasītāja pamata prāvā uzkrātais darba stāžs Frankfurtes pie Mainas Universitātē netika ņemts vērā *GehG* 50.a panta 1. punktā paredzētās īpašās piemaksas par darba stāžu piešķiršanai, prasītājs šo piemaksu nesaņēma.

10 Pēc tam, kad Austrijas likumdevējs, ņemot vērā Tiesas 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā C-224/01 *Köbler* (*Recueil*, I-10239. lpp.), ar *BGBl.* I, 130/2003, publicēto likumu grozīja *GehG*, prasītājs pamata lietā ar 2004. gada 2. marta Vīnes Universitātei adresēto vēstuli pieprasīja pārskaitīt viņam īpašo piemaksu par darba stāžu, ņemot

vēra laika posmu, kurā viņš strādāja Frankfurtes pie Mainas Universitātē. Lēmuma, kurš tika pieņemts šīs administratīvās procedūras ietvaros, 1. pantā tika noteikts, ka prasītājam pamata lietā ir tiesības saņemt īpašo piemaksu par darba stāžu sākot no 1994. gada 1. janvāra, ņemot vērā iepriekš minēto periodu. Tomēr šī lēmuma 2. pantā tika noteikts, ka šīs piemaksas pielāgošana saskaņā ar 1. pantu attiecībā uz atalgojumu ir spēkā sākot no 2000. gada 1. oktobra.

11 Iesniedzējtiesā iesniegtajā prasībā prasītājs pamata lietā nepārprotami apstrīd tikai iepriekš minētā lēmuma 2. pantu, bet neiebilst pret šī lēmuma 1. pantā noteikto datumu, sākot no kura viņam ir tiesības saņemt īpašo piemaksu par darba stāžu. Prasītājs būtībā norāda, ka tāda noilguma normas piemērošana kā minētā lēmuma 2. pantā, nav saderīga ar Kopienu tiesībām, it īpaši ar EKL 39. pantu.

12 Ņemot vērā, ka prāvas, kas tai ir jāizskata, risinājums ir atkarīgs no Kopienu tiesību interpretācijas, *Verwaltungsgerichtshof* [Administratīvā tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai noilguma normas ar paredzēto noilguma termiņu trīs gadi piemērošana attiecībā uz īpašām piemaksām par darba stāžu, kuras tādos gadījumos kā pamata lietā, pamatojoties uz ar Kopienu tiesībām nesaderīgu valsts tiesisko regulējumu, migrējošam darba ņēmējam netika piešķirtas pirms sprieduma [iepriekš minētajā lietā *Köbler*], ir migrējošu darba ņēmēju netieša diskriminācija EKL 39. panta un Regulas Nr. 1612/68 [..] 7. panta 1. punkta izpratnē, vai arī šajos noteikumos garantētās darba ņēmēju brīvas pārvietošanās ierobežojums?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: vai tādos gadījumos kā pamata lietā ar EKL 39. pantu un Regulas Nr. 1612/68 [..] 7. panta 1. punktu netiek pieļauts piemērot šādu noilguma normu attiecībā uz īpašām piemaksām par darba stāžu, kuras, pamatojoties uz tādu valsts tiesisko regulējumu, kas nav saderīgs ar Kopienu tiesībām, pirms sprieduma [iepriekš minētajā lietā *Köbler*] netika piešķirtas migrējošam darba ņēmējam?

3) Vai tādos apstākļos, kādi ir pamata lietā, ar efektivitātes principu netiek pieļauts attiecībā uz prasījumu par īpašām piemaksām par darba stāžu, kas radušies pagātnē, īstenošanu, kurus atbilstoši nepārprotami formulētām valsts tiesību normām, pārkāpjot Kopienu tiesības, [agrāk] netika ļauts īstenot, piemērot noilguma normu ar paredzēto noilguma termiņu trīs gadi?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

13 Uzdodot šos prejudiciālos jautājumus, kurus ir lietderīgi izvērtēt kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Eiropas Savienības tiesībām atbilst tāds tiesiskais regulējums kā pamata lietā, saskaņā ar kuru trīs gadu noilguma termiņš tiek piemērots attiecībā uz prasījumiem par tādu īpašo piemaksu par darba stāžu izmaksāšanu, kuras darba ņēmējam, kurš ir izmantojis pārvietošanās brīvību, netika piešķirtas pirms iepriekš minētā sprieduma lietā *Köbler*, pamatojoties uz valsts tiesisko regulējumu, kas nav saderīgs ar Kopienu tiesībām.

14 Jāatgādina, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *Köbler* Tiesa būtībā nosprieda, ka EKL 39. pants un Regulas Nr. 1612/68 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar tiem nav pieļaujamas tādas īpašas piemaksas par darba stāžu piešķiršanu, kuras atbilstoši tādai tiesību normai kā *GehG* 50. pants, tā redakcijā, kas bija spēkā pirms grozījumiem, kuri tika ieviesti ar *BGBl.* I, 130/2003, publicēto likumu, tika

piešķirtas tikai universitātes profesoriem, kuri ir uzkrājuši 15 gadu darba stāžu Austrijas universitātēs.

15 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka Austrijas Republika ir pamatojusies uz šo spriedumu, pievienojot *GehG* 50.a pantam šī sprieduma 5. punktā minēto 4. punktu ar likumu, kas publicēts *BGBl.* I, 130/2003. Prasījumam par īpašās piemaksas par darba stāžu piešķiršanu šo tiesību aktu grozījumu rezultātā saskaņā ar *GehG* 13.b panta 1. punktu ir piemērojams trīs gadu noilgums, kas attiecīgā gadījumā tiek pagarināts vēl par deviņiem mēnešiem, kuri minēti *GehG* 169.a panta 4. punktā.

16 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka, pirmkārt, tādos apstākļos kā pamata lietā, šāds noilguma termiņš ir procesuālais noteikums tiesvedībā, kuras mērķis ir nodrošināt tiesību, kuras tādam indivīdam kā prasītājam pamata lietā izriet no Savienības tiesībām, aizsardzību. Otrkārt, Savienības tiesībās nav regulēts jautājums, vai dalībvalstis šādos apstākļos var paredzēt noilguma termiņu.

17 No tā izriet, ka katras dalībvalsts tiesību sistēmā ir jāparedz šāds procesuālais noteikums, tomēr, no vienas puses, šis noteikums nedrīkst būt mazāk labvēlīgs par tiem, kas attiecas uz līdzīgām iekšēja rakstura prasībām (līdzvērtības princips), un, no otras puses, tas nedrīkst padarīt praktiski neiespējamu vai pārmērīgi grūtu to tiesību īstenošanu, kas izriet no Savienības tiesību sistēmas (efektivitātes princips) (šajā ziņā skat. 1998. gada 17. novembra spriedumu lietā C-228/96 *Aprile*, *Recueil*, I-7141. lpp., 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

18 Tātad iesniedzējtiesas uzdotie jautājumi ir jāizvērtē, ņemot vērā šos divus principus.

19 Par līdzvērtības principu ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši līdzvērtības principam visiem noteikumiem, kas piemērojami prasībām, ir jābūt piemērojamiem neatkarīgi no tā, vai prasības ir pamatotas ar Savienības tiesību pārkāpumu vai arī ar valsts tiesību neievērošanu (2010. gada 26. janvāra spriedums lietā C-118/08 *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, Krājums, I-635. lpp., 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

20 Lai pārliecinātos, vai šajā lietā ir ievērots līdzvērtības princips, ir jāizvērtē, vai papildus tādai noilguma normai kā pamata lietā, kas piemērojama prasībām, kuru mērķis ir nodrošināt tiesību, kuras indivīdiem izriet no Savienības tiesībām, aizsardzību, pastāv noilguma norma, kas piemērojama prasībām, kuras pamatotas uz valsts tiesību normām, un vai, ņemot vērā to priekšmetu un būtiskos elementus, abas noilguma tiesību normas var uzskatīt par līdzīgām (šajā ziņā skat. 2000. gada 16. maija spriedumu lietā C-78/98 *Preston* u.c., *Recueil*, I-3201. lpp., 49. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, 35. punkts).

21 Iesākumā jānorāda, kā arī tas izriet no Tiesai iesniegtajiem materiāliem, ka tāda noilguma norma kā *GehG* 13.b pantā paredzētā ir piemērojama gan prasībām, kuru mērķis ir nodrošināt tiesību, kuras indivīdiem izriet no Savienības tiesībām, aizsardzību, gan arī piemērojama prasībām, kas pamatotas ar valsts tiesību normām. Tāpēc noilguma normas, kas piemērojamas abiem šo prasību veidiem, ir vienādas.

22 Turklāt, kā arī to atzīst valdības, kuras ir iesniegušas apsvērumus Tiesai, izņēmums, kas izriet no tādas tiesību normas kā *GehG* 169.a panta 4. punkta, saskaņā ar kuru noilguma termiņu var pagarināt uz laika posmu līdz deviņiem mēnešiem, ir labvēlīgs tikai tādām prasībām, kuru mērķis ir nodrošināt tiesību, kuras indivīdiem izriet no Savienības tiesībām, aizsardzību.

23 Prasītājs pamata lietā un Eiropas Komisija tomēr būtībā apgalvo, ka saskaņā ar *GehG* 169.a panta 1. punktu universitātes profesoriem, kuri vismaz daļu no sava darba stāža ir uzkrājuši citu dalībvalstu, nevis Austrijas Republikas universitātēs, atšķirībā no profesoriem, kas visu savu darba stāžu ir uzkrājuši iepriekš minētajā dalībvalstī, ir jāiesniedz pieteikums, lai saņemtu īpašo piemaksu par darba stāžu. Šāda situācija liecina par to, ka tādas noilguma normas kā pamata lietā, kuras mērķis šajā gadījumā ir nodrošināt tiesību, kuras indivīdiem izriet no Savienības tiesībām, aizsardzību, piemērošanas joma ir plašāka nekā prasību, kas pamatotas ar valsts tiesību normām, gadījumā.

24 Būtībā atbilstoši prasītāja pamata lietā un Komisijas viedoklim minētā noilguma norma ir spēkā attiecībā uz profesoriem, kuru darba stāžs ir uzkrāts tikai Austrijas universitātēs, tikai retos un īpašos gadījumos, piemēram, kad kļūdas dēļ ieinteresētajām personām nav piešķirta kāda atalgojuma sastāvdaļa un ja iepriekš minētās personas laikus nav lūgušas izvērtēt viņu situāciju. Turpretī attiecībā uz profesoriem, kuri vismaz daļu no sava darba stāža ir uzkrājuši citu dalībvalstu, nevis Austrijas Republikas universitātēs, noilguma normas piemērošanai ir sistemātisks raksturs.

25 Tomēr šāds apstāklis neļauj secināt, ka patiesībā pastāvētu divas noilguma normas, kuras nevarētu uzskatīt par līdzīgām.

26 Kā to norāda Austrijas, Itālijas un Polijas valdības, pienākums iesniegt pieteikumu attiecas ne tikai uz profesoriem, kuri vismaz daļu no sava darba stāža ir uzkrājuši citu dalībvalstu, nevis Austrijas Republikas universitātēs, bet arī uz tiem profesoriem, kuri visu savu darba stāžu ir uzkrājuši minētajā dalībvalstī un kuru īpašā piemaksa par darba stāžu nav bijusi pareizi aprēķināta. No tā izriet, ka šis pienākums iesniegt pieteikumu patiesībā attiecas uz visiem profesoriem, attiecībā uz kuriem ir kļūdaini piemērotas tiesību normas, kas regulē minētās piemaksas piešķiršanu, un kuri vēlas,

lai pieļautā kļūda tiktu labota, ja kļūda pieļauta, ņemot vērā valsts tiesību normas vai Savienības tiesību normas, kuras kompetentajām valsts iestādēm bija pienākums piemērot tieši.

27 Šādos apstākļos tādu noilguma normu, pret kuru iebilst prasītājs pamata lietā, nevar uzskatīt par pretēju līdzvērtības principam.

28 Attiecībā uz līdzvērtības principu Tiesa par saderīgu ar Savienības tiesībām ir atzinusi saprātīgu termiņu noteikšanu prasības celšanai, kuru neievērošanas gadījumā prasības celšanas tiesības tiek zaudētas tiesiskās drošības interesēs, kas vienlaikus aizsargā ieinteresēto personu un attiecīgo administrāciju. Šādi termiņi nepadara praktiski neiespējamu vai pārmērīgi grūtu to tiesību īstenošanu, kas izriet no Savienības tiesību sistēmas. Šajā sakarā valsts tiesībās paredzētais trīs gadu noilguma termiņš ir atzīstams par saprātīgu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Aprile*, 19. punkts, kā arī 2009. gada 24. marta spriedumu lietā C-445/06 *Danske Slagterier*, Krājums, I-2119. lpp., 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Tādējādi, tā kā nav izņēmuma apstākļu, kuri Tiesai būtu darīti zināmi, tādu noilguma normu, pret kuru iebilst prasītājs pamata lietā, kas paredz trīs gadu noilguma termiņu, kuru var pagarināt par deviņiem mēnešiem, nevar uzskatīt par pretēju efektivitātes principam.

30 Šo interpretāciju neatspēko apstāklis, ka iepriekš minētā sprieduma lietā *Köbler* sekas iestājās sākot no datuma, kurā stājās spēkā interpretētā tiesību norma, jo Tiesa minētās sekas nav ierobežojusi laikā. Tādu tiesvedības procesuālo noteikumu piemērošanu kā noilguma termiņš pamata lietā nedrīkst jaukt ar Tiesas sprieduma, kurā lemts par

Savienības tiesību normu interpretāciju, sekām (šajā ziņā skat. 1998. gada 15. septembra spriedumu lietā C-231/96 *Edis*, *Recueil*, I-4951. lpp., 17. un 18. punkts).

31 Prasītājs pamata lietā un Komisija norāda, ka Austrijas likumdevējs tomēr ar nepārprotamu tiesību normu ir izslēdzis citu dalībvalstu, nevis Austrijas Republikas universitātēs uzkrāto darba stāžu ieskaitīšanu.

32 Saskaņā ar iepriekš minēto viedokli šādos apstākļos universitāšu profesoriem, kuriem bija minētajās universitātēs uzkrāts darba stāžs, bija jārēķinās, ka viņu prasījumi par šī darba stāža vērā ņemšanu, piešķirot īpašo piemaksu par darba stāžu, netiks apmierināti. Rezultātā Austrijas likumdevēja rīcība bija tāda, ka universitāšu profesori, kuriem bija prasījumu tiesības, tika kavēti laikus iesniegt pieteikumu prasījumu īstenošanai.

33 Tomēr ir jāatzīst, ka saskaņā ar Savienības tiesībām dalībvalstij nav aizliegts piemērot noilguma termiņu prasījumiem par tādu īpašo piemaksu par darba stāžu kā pamata lietā, kura Savienības tiesību normu pārkāpuma rezultātā netika piešķirta, pat ja šī dalībvalsts valsts tiesību aktos nav veikusi nepieciešamos grozījumus, lai tos padarītu atbilstošus šīm normām. Citādi tas ir vienīgi tad, ja valsts iestāžu rīcības un pastāvošā noilguma termiņa dēļ personai būtu liegta jebkāda iespēja īstenot savas tiesības valsts tiesās (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Aprile*, 43. un 45. punkts).

34 Tomēr pamata lietā šāda apstākļa nav.

35 Īpaši jāuzsver, ka noilguma termiņa piemērošana tik vienkārši neatņem tādai personai kā prasītājam pamata lietā tiesības saņemt piemaksu, kura tam netika piešķirta Savienības tiesību normu pārkāpuma dēļ (pēc analoģijas skat. 1988. gada 2. februāra spriedumu lietā 309/85 *Barra* u.c., *Recueil*, 355. lpp., 19. punkts, un 1999. gada 9. februāra spriedumu lietā C-343/96 *Dilexport*, *Recueil*, I-579. lpp., 37. punkts).

36 Turklāt no Tiesai iesniegtajiem materiāliem neizriet, ka iemesls, kādēļ prasītājam pamata lietā tiek piemērots šāds noilguma termiņš, ir nepareiza informācija, kuru viņam apzināti tika sniegušas kompetentās valsts iestādes (pēc analoģijas skat. 1998. gada 1. decembra spriedumu lietā C-326/96 *Levez*, *Recueil*, I-7835. lpp., 34. punkts). Kā to pamatoti ir norādījusi Francijas valdība, faktu, ka ir bijuši spēkā Kopienas tiesībām pretēji tiesību akti, nevar pielīdzināt šādas nepareizas informācijas sniegšanai, citādi, pretēji šī sprieduma 33. punktā minētajam, jebkāda noilguma termiņa piemērošana tādos apstākļos kā pamata lietā kļūst neiespējama.

37 Visbeidzot, tiktāl, ciktāl prejudiciālie jautājumi attiecas uz EKL 39. panta un Regulas Nr. 1612/68 7. panta 1. punkta interpretāciju, ir jānorāda, ka to pašu iemeslu dēļ, kas atspoguļoti šī sprieduma 21.–26. punktā, noilguma termiņa piemērošanu tādos apstākļos kā pamata lietā nevar uzskatīt par darba ņēmēja netiešas diskriminācijas radīšanu šo normu izpratnē.

38 Patiesībā, tāda universitātes profesora kā pamata lietā situācija ir pielīdzināma situācijai, kādā atrodas profesori, kuri visu savu darba stāžu ir uzkrājuši Austrijā un kuru īpašā piemaksa par darba stāžu nav pareizi aprēķināta, ņemot vērā valsts tiesību

normas. Tādējādi izrādās, ka šo divu kategoriju universitātes profesoriem ir piemērojami būtībā vienādi režīmi.

39 Tāpat arī nešķiet, ka noilguma termiņa piemērošana tādos apstākļos kā pamata lietā pati par sevi nerada darba ņēmēju brīvas pārvietošanās ierobežojumu EKL 39. panta izpratnē. Patiesībā noilguma termiņa piemērošana tās īstenošanas brīdī ietekmē iespēju iegūt īpašo piemaksu par darba stāžu attiecībā uz laika posmu, kas ir bijis pagātnē. No tā izriet, ka tā nevar būt iemesls, lai liegtu vai kavētu tādu darba ņēmēju kā prasītājs pamata lietā izmantot darba ņēmēju pārvietošanās brīvību, jo iespēja iegūt minēto piemaksu par laika posmu, kas ir bijis pagātnē, nav atkarīga no darba ņēmēja izvēles izmantot savas tiesības (šajā ziņā skat. 2000. gada 27. janvāra spriedumu lietā C-190/98 *Graf*, *Recueil*, I-493. lpp., 24. punkts).

40 Turklāt nav nekādu norāžu par to, ka tāda noilguma termiņa piemērošana pamata lietas apstākļos varētu būt iemesls, lai tādam darba ņēmējam kā prasītājs pamata lietā liegtu vai kavētu kādā noteiktā brīdī pagātnē izmantot darba ņēmēju pārvietošanās brīvību. Kā arī izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Köbler*, tieši atteikums piešķirt ieinteresētajai personai īpašo piemaksu par darba stāžu brīdī, kad viņš izmantoja savas paša tiesības, radīja darba ņēmēju brīvas pārvietošanās ierobežojumu EKL 39. panta izpratnē.

41 Tādēļ uz uzdotajiem jautājumiem jāatbild, ka Savienības tiesībām nav pretrunā tāds tiesiskais regulējums kā pamata lietā, saskaņā ar kuru trīs gadu noilguma termiņš tiek piemērots attiecībā uz prasījumiem par tādu īpašo piemaksu par darba stāžu izmaksāšanu, kuras darba ņēmējam, kurš ir izmantojis pārvietošanās brīvību, netika piešķirtas pirms iepriekš minētā sprieduma lietā *Köbler* pasludināšanas, pamatojoties uz valsts tiesisko regulējumu, kas nav saderīgs ar Kopienu tiesībām.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Savienības tiesībām nav pretrunā tāds tiesiskais regulējums kā pamata lietā, saskaņā ar kuru trīs gadu noilguma termiņš tiek piemērots attiecībā uz prasījumiem par tādu īpašo piemaksu par darba stāžu izmaksāšanu, kuras darba ņēmējam, kurš ir izmantojis pārvietošanās brīvību, netika piešķirtas pirms Tiesas 2003. gada 30. septembra sprieduma lietā C-224/01 Köbler pasludināšanas, pamatojoties uz valsts tiesisko regulējumu, kas nav saderīgs ar Kopienu tiesībām.

[Paraksti]